

Pač še nisem vedel tedaj, a slutil vsekako, kaj sem izgubil. Na svetu ste me najbolj ljubili vi!

Ležal sem zatem baje več dni v popolni nesvesti. Ko sem po sila dolgem času zopet odprl oči, sem zagledal poleg postelje zdravnika in pa očeta. Ne vem, ali sem videl prav ali ne; za trenotek je prešinila žalostno očetovo obličje neka hipna radost.

No, v trenotku sem zopet zaprl oči in se zazibal v sladke sanje.

Sanjal sem o vas — mati!

Na sredi sobe sem sedel, pa igral sem. Vi ste sedeli pri mizici in šivali. Skrivna solza vam je igrala v očesu — gotovo solza veselja in ljubezni... A, kakor bi trenil, izpremenil se je prizor pred menoj. Zagledal sem vas na mrtvaškem odru, tako mirno in udano. Še vam je igrala solza v očesu, toda to oko je bilo mrtvo, obličje vaše blede, roke sklenjene. Mahoma sem pokleknil, poljubljal vam roke in obraz in vas klical v življenje — toda oko se ni odprlo, in niste izpregovorili, mati!

V sanjah sem vas gledal še večkrat.

Nekoč ste sedeli na vrtni klopici pod košato jablano. Jaz sem letal po vrtu, — kar pripluje po nebu množica krilatcev v belih oblačilih, spusté se k vam in vas dvignejo od tal. Še enkrat ste namignili v slovo z višave doli, potem pa vas je zagrnil srebrni oblak.

Slične sanje so me nučile še često tekom moje bolezni.

Zopet drugikrat se mi je zdelo, da sediva na omenjeni klopici. Pogovarjava se o milem Bogu, in pa o brezštevilnih zvezdah tam gori na nebu. Jasna, pomladnja noč je bila in hladen vetrič je vel po vrtu in majal sadno drevje, da je nama sipalo cvetje v naročje. V zvoniku je odbila ura polnoč in kakor na dano znamenje je zapel pri zadnjem udarcu slavec tik nad nama žalostno — mrtvaško pesem. Mejtem, ko sem slušal slavčevo petje, ste izginili raz klopico; — ostal sem sam. A takoj se je zažarilo nebo nad menoj in v sredi svetlobe sem zagledal vas. Nebeško ste se mi smehljali, roke stezali po meni in v veliki blaženosti izginili v ozadju. Tedaj sem vas videl zadnjikrat.

Moja bolezen je popuščala polagoma. Ko sem se zbudil nekoč zopet — moralo je biti vsaj tri tedne po onem osodepolnem dnevu — zagledal sem zopet zdravnika ob postelji. Kmalu so pristopili tudi oče. Zdravnik jim je pošepetal nekaj na uho. In oče so se sklonili črez me utolaženi in veseli, češ: „Ozdravel boš — ni več nevarnosti!“

P. P.

Tako je tudi bilo.

K j e ?

Kje najde utehe v bridkosti srcé,
Kje najde tolažbe v nesreči?
In komu odkriti prošnje in želje,
In glasno pač more izreči?

Zaupno se bliža — če tudi glasno,
Ne toži in ne izgovarja...
In vselej tolažbo ti vzame s sabo
In blagi pokoj — od altarja!

Milka Posavska.

